

solzament ell sab fer-ho, unes belles poesies pastorils, de la simpatiquíssima senyoreta i no menys inspirada poetisa, Na Conxita Canal, de Granollers, per a la mentada festa. A la Consagració s'hi estrenà un trio per a piano, violí i violoncel, primera obra composta pel joveñíssim Josep M.ª Vilaró, que fou objecte de moltes lloances. Acabada la missa de mitja nit, s'hi recitaren algunes poesies ben escaïentes a la diada, assolint-hi un relleu especial, la que digué la nena, Na Mercè Vilaró.

La Sra. Na Núria Morer, el Dr. Ramón Pagés, el distingit mestre, En Francesc Vilaró i els seus benamats fillets, En Josep M.^a i Na Mercè, tots tenen un caire arbucienc. Bé podem dir doncs, que la Missa del Gall a Bellullà fou una Missa del Gall ben arbucienca.

Una felicitació ben afectuosa a tots els que hi prengueren part.

HECTOR

Una Exposició notable

Aquest és el qualificatiu, per cert ben merescut, que deu donar-se a l'exposició de brodats, que es feu a l'Estudi Vell i que eren fruit dels alligonaments donats a un estol de noies arbucienques per una professora de la casa Singer. Veritablement era digna d'ésser visitada i de llavis de persones ben enteses en l'art oïrem fer-ne moltes lloances.

Les autoritats, civil i eclesiàstica, que, atenent a una amable invitació, la visitaren, en sortiren agradablement impresionades.

Nosaltres, atentament convidats pel Sr. Inspector de la mentada casa, En Daniel Vilarrojo i pel seu representant en la nostra vila, el volgut amic En Francesc Comas, també la visitàrem, i hem de confessar que la conceptuàrem una meravella d'art i de bon gust.

Qui més, qui menys, segons el nombre de lliçons que pogueren rebre, totes les alumnes hi tenien

bonics treballs. Quines pogueren aprofitar-se de les lliçons diàries, que s'hi donaren, aportaren a l'exposició labors ben meravelloses. No cal dir que, a nosaltres ens plagueren moltíssim tots i cada u dels treballs que hi eren exposats. Co, unit a l'excessiva amabilitat amb que foren rebuts per l'Inspector, la Professora, el Representant i les alumnes, feu que en sortíssim pregonament entusiasmats i agraits de la visita.

Rebin tots ells la nostra més coral enhorabona.

REPÓRTER

Mon-soriu

*Què hi fas ací, colós de mia terra,
sentat en mig de roques per Palau?*

Si ens remontem en les dates de l'història, llegirem en ses planes d'or, que aprop del poble, avui vila, d'Arbucies i cap al Migdia, els alarbs varen construir-hi un castell que, a manera de fortalesa, s'aixecava, en aquell temps, com una massa inexpugnable capaç de fer tornar enrera l'exèrcit més aguerit.

El cronista català Descloit, referint-se a l'història del mateix diu que *era en son temps un dels més jolius i nobles del món.*

Va pertènixer a la notabilíssima casa de Cabrera, passant a ésser propietat de la «Generalitat de Catalunya» i durant les revoltes contra En Joan II, va ésser un dels castells dels defensors del país.

En 1464 tornà a mans del Rei, qui en 1471 va donar-lo a n'En Joan de Sarriera, traspasan-t'el aquest al mateix temps a una altra família noble, fins que, en la actualitat i després de moltes generacions ha passat a propietat del senyor Ribot de Camallera, amo de la Font Picant de Sant Hilari.

Poc costa de descobrir a Mon-soriu com el colós d'aquelles èpoques, gegant de la muntanya i farell de la regió.

Mon-soriu, que ve de l'alarb

Mons-Sirici i vol dir Mon-Senyor ja no és considerat com a tal.

Els fossos són enderrocats, el fortí és espill del que abans era i tot plegat sols serva el record de sa grandesa i son esplendor.

On és aquell colós? on aquell gegant? on aquell farell?

Ell prou aixeca sa testa sobre les ones del Montseny; ell prou sent encara el cant joliu i encisador que li broda el vassall d'aigua que banya sa falda, ell sent encara dintre ses venes l'orgull de la raça, però aixeca sa vista i es veu aplastat per el pes dels jorns, dels anys i dels segles...

Tot angulejant per la carretera, que com arteria ajunta les poblacions germanes, Hostalrich i Arbucies, es divisa un drac que, cansat i abatut, descansa sobre l'últim graó de la cadena Montsenyenca.

El foraster es para i davant la grandesa del paisatge murmura una cançó que m'apar un Requiem llençat des del fons de les boscúries.

...I la dedica a Mon-soriu, aquell tità que fou en son temps, el colós d'aqueixes terres.

FELIX GRIELLS

Amics del Llibre Català

Arbucies, la vila privilegiada amb tants dons naturals; que admira encisat tot foraster que la contempla, i que, un jorn, ja lloaren amb entusiasme eminències com En Balaguer, En Carulla, En Rusiñol, N'Iglesias, etc.; en el terreny espiritual no està pas al nivell d'altres poblacions molt més reduïdes i que no compten pas amb els mitjans de la nostra. Ens puny el constatar la realitat, ens enmetzina el baf d'aquest ensopiment, ens apena el divulgar-ho, però en bé de tots i per si hi hagués algú que els destapés a la veritat, la consciència em força a fer-ho.

I avui que per tot, no sols en les grans ciutats i a fora de Cata-